

Folketinget
Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri
Christiansborg

København, den 8. marts 2006
Sagsnr.: 5171

L 149 Forslag til lov om biavl

Spørgsmål 5:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 1. marts 2006 fra Danmarks Biavlerforening, ErhvervsBiavlerne og Dronningeavlerforeningen af 1921, jf. L 149 – bilag 11.

Svar:

Henvendelsen af 1. marts 2006 er et antal plancher med tilhørende talepunkter fra foreningernes foretræde for udvalget den 1. marts 2006. Jeg har bestræbt mig for, at min besvarelse følger den systematik, der fremgår af biavlerforeningernes henvendelse.

Indledningsvis vil jeg fremhæve, at der er en mangeårig tradition i Fødevareministeriet for samarbejde med repræsentanter for biavlen. Dels i Statens Bisygdomsnævn og dels i kraft af de høringsprocesser, der går forud for udstedelse af regler af direkte eller indirekte betydning for biavlen.

Med hensyn til materialet om bekæmpelsesmetoder bemærkes, at det er op til den enkelte biavler at behandle egne honningbier for skadegørere, så længe bekæmpelsesmetoden overholder gældende lægemiddel- og bekæmpelsesmiddellovgivning. I det omfang staten forestår behandlingen, vil man anvende den behandling, der efter de samme kriterier vurderes mest hensigtsmæssig.

Med hensyn til materialet om honningprogrammet, så anførte jeg under førstebehandlingen af lovforslaget i Folketinget, at jeg, ud over lovforslaget, har iværksat et arbejde med at afdække andre erhvervspolitiske muligheder for at styrke biavlen i Danmark. Det drejer sig dels om det såkaldte ”honningprogram”, hvor ordningen skal være mere gennemskuelig end i dag, og dels om en afdækning af, hvilke andre muligheder der er for at styrke området via landdistriktsordningen.

Honningprogrammet har en samlet økonomisk ramme på 2,6 mio. kr., hvoraf 50 pct. er EU-finansiering. Det igangværende 3-årige program udløber i september 2007. Programmet er godkendt af Kommissionen og fastlagt i henhold til Rådsforordning 797/2004 og Kommissionsforordning 917/2004.

Fra 2007 og frem vil Fødevarerministeriet relancere honningprogrammet med henblik på at skabe en mere transparent proces, hvor det nye biudvalg vil kunne rådgive om strategiske linjer i honningprogrammet i forbindelse med dansk indspil til nye 3-årige programperioder.

For så vidt angår det eksisterende honningprogram, så er jeg bekendt med, at Direktoratet for FødevarerErhverv er i dialog med Danmarks Biavlerforening herom.

Med hensyn til foreningernes bemærkninger om videnssynthesen kan jeg oplyse, at syntesen er udarbejdet i perioden oktober 2005 til 31. januar 2006 af medarbejdere ved Danmarks JordbrugsForskning, Forskningscenter Flakkebjerg efter initiativ af og efter aftale med Fødevarerministeriet. Formålet med udarbejdelse af videnssynthesen var at danne et udgangspunkt for en målrettet indsats, som i fremtiden kan understøtte Fødevarerministeriets politik på området. Syntesen omfatter en status samt en beskrivelse af forsknings-, udviklings- og formidlingsbehov for de nærmeste kommende år. Videnssynthesen vil sammen med biavlerforeningernes Redegørelse af februar 2006 indgå i arbejdet i det nye biudvalg, jf. også min besvarelse af spørgsmål 3.

Foreningernes anbringender omkring sammensætning af det nye udvalg for biavl er behandlet i min besvarelse af spørgsmål 2. Foreningernes bemærkninger om antal medlemmer og samarbejdet med andre foreninger har jeg taget til efterretning.

Spørgsmålet om bemyndigelser i loven blev særskilt behandlet under den tekniske gennemgang i Fødevarerudvalget den 23. februar 2006. Der henvises derfor til L149 – bilag 6. Med henvisning til spørgsmålet om adgang uden retskendelse henviser jeg til min besvarelse af spørgsmål 4.

Voldgiftsnævnet blev drøftet indgående under de dialogmøder, der blev afholdt forud for lovforslagets udarbejdelse. Foreningerne tilkendegav, at det var vigtigt, at voldgiftsnævnsystemet blev fastholdt. Dette afspejles i lovforslaget, der dels er tilpasset de faktiske behov, der de seneste ti år har vist sig at være for egentlig nævnsbehandling af biforgiftningssager, og dels følger Retsplejerådets anbefalinger.

Voldgiftsnævnet er et selvstændigt nævn. Voldgiftsnævnsystemet fungerer i flere niveauer, hvoraf bevissikringen udgør den ene del. Efter de nugældende regler sikres beviset for biforgiftningsskader ved at to voldgiftsmænd, der er udpeget af henholdsvis biavlerkredse og frøavlerkredse, er til stede ved udtagelse af døde bier.

Materialet sendes til nærmere undersøgelse hos Danmarks JordbrugsForskning, der undersøger bierne for pesticider m.v. Denne undersøgelse, der er ganske bekostelig, er hidtil udført uden beregning for biavleren. Undersøgelsen giver vigtig information i forbindelse med vurderingen af pesticidanvendelsens betydningen for honningbierne og udgør biavlerens bevis i den konkrete sag.

De voldgiftsmænd, som biavleren tilkalder, har ret til et vederlag for at være til stede ved bevisoptagelsen. Dette vederlag er staten uvedkommende.

Hvis biavleren beslutter at anlægge privat søgsmål ved voldgiftsnævnet, eller ifølge lovforslaget ved de ordinære domstole, medfører det omkostninger til sagsførelsen. Staten har siden 1986 kunnet stille sikkerhed for biavlerens omkostninger ved

voldgiftsnævnsbehandlingen, jf. tekstanmærkning 41 på finansloven. Sikkerhedsstillelsen dækker ikke erstatning til biavleren og kommer alene til udbetaling, hvor der ikke kan findes en skadevolder eller hvor skadevolder ikke kan betale for skaden.

Det er ministeriets opfattelse, at de undersøgelser, som Danmarks JordbrugsForskning udfører, er af stor betydning for biavlerne, og at denne praksis tilgodeser biavler- og miljøinteresser i højere grad end sikkerhedsstillelsen for omkostningerne ved nævns- eller domstolsbehandling.

Til spørgsmålet om Danske Lov henviser jeg til min besvarelse af spørgsmål 1.

Afslutningsvis vil jeg bemærke, at flere af de emner, der er at finde i henvendelsen har relevans for det kommende biudvalg, hvor jeg forventer, at de vil blive taget op og drøftet mere indgående.

Hans Chr. Schmidt

/Pernille Balslev-Erichsen